

На сцената се појавува актерот кој е на возраст на свои 50 десетина години, облечен во стара и лита облека, неизбричен неколку дена, одот му е доста спор, но во самото одење има некоја одважност, некоја гордост, погледот кој е кристално бистар му е вперен напред, некаде во некое негово познато, главата ја држи високо кренато, во десната рака носи поприлично голема папка, во која се наоѓаат голем број на листови, папката е врзана неколку пати со врвки, со своите сигурни чекори се доближува до бирото, полека и внимателно ја спушта папката, небаре тоа е некое бесценето богатство, ја спушта нежно и започнува полека и внимателно да ја одврзува, додека ја одврзува целосно е внесен во овој негов мал ритуал на внимателност, се до оној момент додека не свати дека не е сам во просторот, полека го крева погледот и се загледува внимателно во мракот пред него, кога ќе свати дека пред него има живи битија го започнува сопствениот монолог.

Добровечер.....што е зарем нема никој кој ќе ми каже добровечер....зарем навистина нема никој.....?

(прави кратка пауза при тоа замавнувајќи со раката и со тоа сакајќи да каже како сакате)

,добро,а и не мора да ми кажете добровечер,тоа сега не е толку важно...ВАЖНО!!!

(овој збор го нагласува)

колку убаво звучи овој збор,зарем не....

(кратка пауза,при тоа гледајќи во публиката,публиката е целосно во мрак,и како поминува со погледот така полека се осветлува салата,но со бледа светлост,целата сцена постојано е осветлена,на која се наоѓа едно старо излитено биро,на него еден огромен куп на хартии,наредени по некој редослед,познат само на актерот,еден стар и оштетен телефон,но сеуште во функција,длабока и масивна пепељара исполнета со допола испушени цигари,една столна лаба која фрла светлост само на бирото,од десната страна се наоѓа дрвена закачалка,на која е закачено старо палто,и додека се гледа закачалката се добива впечаток дека само што не се срушила од тежината на палтото,од левата страна на бирото се наоѓа еден орман,кој е пренатрупан со хартии,некои од хартиите неможејќи да се сместат во него,се наредени на неколку мали купчиња пред самиот орман,борото е поставено на еден тепих,кој исто така не е исчистен од којзнае кога,пред самото биро се наоѓа мала масичка со две дрвени столици.)

Но како што можам да забележам драги мои,па вие не знаете и зошто навистина сте тука,да да навистина не знаете,...а како би знаеле кога и никој не ви кажал,но добро да го оставиме сега тоа настрана,за да не губиме време

(започнува да се смее)

време,време,.....

(со краток но брз поглед поминува низ публиката)

време...колкупати ова сум го слушналовој збор,немам време,имам време,не е мое време,а зошто и да немаме време,па тоа е наше само наше време и ние сме тие кој го правиме времето,да да ние самите,ако ништо и не правиме,тогаш и вистински не постои времето,ако сме пасивни и се препуштиме на стихијата,тогаш логички времето изминува споро,ако постојано брзаме,сакајќи во истиот момент да завршиме две различни работи,тогаш времето ни бега и тогаш навистина сме кратки со мигови,мигови кој го прават нашето време,.....простете простете,јас повторно се занесов во сопствените теории и повторно по којзнае кој пат се потрудив,да ви кажам за теоријата на времето.и повторно се одалечив од првобитната мисла ,мисла со која сакав да ви кажам и зошто сте навистина тука дојдени,.....еве да не должам и да не ве држам долго во неизвесност,

(сега прави многу кратка пауза но за него многу значајна)

Вие сте тука заедно со мене да го пронајдеме човекот,да да добро слушнавте,дојдени сте тука заедно со мене да го најдеме човекот,....!!!!

(кратка пауза)

...како да го најдеме човекот се прашувате нели?. Или подобро кој човек,.....

(ја зема фотељата која е поставена покрај бирото,ја сместува скоро до самиот раб на сцената,задоволно седнуваќи,пали цигара и полека полека вовлекува големи количини на чад,при тоа очигледно уживаќи во пушењето на цигарата)

Човек,колку гордо звучи тоа!!

(со рацете прави некакви гестикулации со кој сака да ја покаже големината на зборот)

голема мисла,кажана од голем мислител кој можеби го нашол човекот,па откако го пронашол ја кажал оваа голема мисла.

(тогаш во истиот момент една друга идеја му доаѓа во главата)

Зошто ,ајде кажетеми зошто ние и да го бараме навистина човекот,зарем некој од вас мисли дека тој е некаде изгубен,.....

(погледнува во првиот ред од публиката и му се обраќа конкретно на само нему познат гледач)

ајде да ја предефинираме нашата мисла,ние тука нема да го бараме човекот,ние ќе го разбудиме човекот,ако треба и силно ќе го здрмаме,толку силно што во првиот момент ќе биди исплашен,и подобро е да биде исплашен,страот ќе го натера да започни да чекори.

Еее сега како ќе го разбудиме,се прашувате нели,се прашувате се прашувате и нормално е да се запрашате самите себеси,како како,зарем ова прашање никогаш не ви поминало досега низ вашата глава.

(погледнува повторно директно во гледач и со погледот едноставно како да му кажува срамота)

Еве еве јас ќе ви кажам,не оти јас знаев кога тоа прашање едноставно ми пролета,а не не, не само што ми пролета туку се вгнезди во мојата глава,се вгнезди и седало си свиа,ете така исто како ластовицата што катапролет си прави седало,се всели во мојата глава и започна да си пушта корења,се смеете се смеете смешно е ,па да кога се слуша ваква работа навистина е смешно,само што тогаш мене ми беше конфузно а не смешно,ми беше се испомешано во главата,се беше некако испревртено,наопаку поставено,незнаев прво и навистина од каде да започнам со потрагата,навистина незнаев,незнаев во суштина и што да барам.

(замолчува и започнува да се движи низ сцената со брзи чекори,оди прво кај бирото и започнува да пребарува по хартиите,потоа оди до орманот кога ја отвара вратата,добар дел од книгите и хартиите паѓаат на подот,не е загрижен за тоа туку сега целосно внесен во потрагата,ги префрла книгите,ги префрла хартиите,се до еден момент не го пронајди тоа што го барал,целиот озарен во лицете,ја зема пожелтената и скоро распарталена книга во рацете)

евего евего мојот прв чекор во голема потрага што ја направив за да го пронајдам човекот,евего,сега малку е распартален,но сепак може да се чита.Максим Горки и неговото

генијално дело –На Дното- го читав го читав со денови и видов колку е добар познавач на човековата душа,мислев дека ако започнам со горки дека сепак ќе биде тоа брза потрага,но се излажав,со горки го видов големиот пад на човекот,со горки ги видов сите понори на човековата душа,ги слушнав сите тивки плачења на повредената душа,но никако невидов еден голем човек,горки навистина е голем,но неговите ликови не ми го дадоа одговорот,потоа се префрлив на пушкин,премногу сентименталност,која на места се испреплетуваше со бруталност,ве молам.Но не застанав на тоа,во тој занесен момент мислев дека контурите на човекот ќе ги најдам во класиците.

(оди повторно до плахарот и сега ја отвара и другата врата,започнува да ги вади книгите и да ги фрла на подот)

Еве,еве погледнете,еве го достоевски,еве го шолохов,оњегин,и кој ли уште не,ова што го гледате тука,тука книги се

(покажува на главата)

Иститиете книги тука ги сместив,и знаете ли што

(започнува громогласно и хистерични да се смее)

Не го најдов,не го најдов човекот во тие книги,неее неее драги мои,навистина не го најдов,можеби некаде ги видов контурите на тој човек,но никаде не го видов ликот,тоа беа само нечии исто така осамени потраги по човекот,и наместо да го пронајдат тие го прикажаа демонот,го прикажаа во неговиот вистински лик,премногу јасно ги отцртаа неговите одвратни линии,некои одеа дури до крајност и вешто и само во нивни стил дури ги доловуваа ужасните крици што ги испушта тој демон.

(сега одеднаш со брзи чекори се симнува во публиката и започнува да им се обраќа на некои од гледачите)

А што мислиш ти

(оди кај друг)

или ти

(сега се врти кон трет)

А што мислиш ти драги мој?дека во тебе не спие тој демон?мислиш дека ти не го носиш?мислиш дека ти не го поседуваш?го носиш го носиш уште од раѓање! и ти и сите ние.

(покажува на срцето)

тука,тукаго храниш со сопствената злоба која секојдневно ја истураш кон се околу тебе,го храниш ,го дембелееш со секој зајадлив поглед што го фрлаш,да да го носиш,го носиш повеќе од сигурно.

(сега се враќа на сцената со спори но сигурни чекори.)

И така јас барајќи го човекот ,го пронајдов демонот,

(повторно се смее хистерично)

Го пронајдов демонот,кој подоцна,кога осаменоста ќе ме прегнеше,ме раскинуваше на илјада парчиња,ме раскинуваше,а јас вриштив!!

(клекнува на подот)

Вриштивввв!!!!,вриштив на целиот мој глас,и колку повеќе вриштив,викав ,молев,толку тој проклетникот беше се посуров,!!!!посурово и се подлабоко ги зариваше канците во моето месо,напати кога моите молења,крикови и болки немаше да го нахранат

(сега со плачлив глас)

Напати,напати проклет да биди,проклет и во проклетијата!!!

(со голем бес и шкртање на забите)

Напати и парчиња месо кинеше од мене,кинеше лакомо ставајќи ги парчињата месо во неговата одвратна уста,ги цвакаше полека полека полека,и со цвакањето ја правеше болката неподнослива

(со тупаниците удира во подот на сцената)

Толку неподнослива што дури ме доведуваше до лудило,знаеше знаеше проклетникот дека патам,знаеше премногу добро,знаеше и затоа ми ја задаваше болката,мојата болка беше неговото задоволство.

(сега рамнодушно започнува да зборува)

Незнам навистина неznam колку траеше сето ова лудило,веќе престанав да ги бројам деновите,наутро пред белината на денот да блесни,демонот поминуваше нежно насекаде по моето тело,и со чудна брзина ги залекуваше и зацелуваше сите рани,утрото го дочекував без ни една лузна на телото,а душата, таа беше целата во лузни,но тоа никој не го гледаше,ноќта ја мразев денот не го сакав,но бев немоќен нешто да променам,се препуштив на стихијата,со секоја помината ноќ моите болки беа се помали,се навикнавав на болката така да понекогаш,кога ќе откинеш некое парче месо,а јас немаше да вриснам туку тупо ќе го погледнев,тогаш тогаш се разбеснуваше до невидени граници,неznam ,и да ви раскажам за се,знам дека човечкиот мозок не може ни правилно да пронајди соодветни зборови со кој ќе се опишат сите тие гадости,гадости одвратни и неописливи.

Неверувате нели,мислите дека бладам,не не подобро кажано мислите дека сепак се ова зборови на еден занесеник кој ете има премногу бујна фантазија,знам знам дека сега тоа го мислите додека ме слушате,

(сега исправен на средината од сцената со погледот некаде нагоре)

Само бескрајот е мојот сведок дека овие зборови се вистина.само бескрајот ги чува моите крици и само тој знае дека сето ова е вистина.

(се врти према публиката и со еден брз поглед ги опфаќа скоро сите)

А вие ,вие мили мои пријатели,познаници,па и случајни посетители,сакам ова да сватите само како едно обично раскажување на еден скитник,

(сега со престот ги предупредува)

Но внимавајте,кога и вие ќе го разбудите вашиот демон,тогаш немојте да барате од другите да ве разберат,нема нема да ве разберат од проста причина што и тие ќе бидат исплашени,просто ќе бегаат од вас кога ќе започнете да им кажувате,ќе бегаат зошто ќе се плашат да и тие не го бробудатразбудат нивниот демон,можеби и затоа некои во последните редови сега еве ги слушам како тивко шепотат помеѓу себе,несакаат моите зборови да допрат до нив.

(прави кратка пауза,при тоа некаде од под бирото вади шише со вода ,и отпива поголемо количество,откако ќе се напие вода седнува во фотењата која и понатаму е на самиот раб од сцената,седнува и повторно се загледува во само нему познат правец)

Сега многумина ќе се запрашаат како се спасив од демонот,како му избегав на демонот,дури некој ќе се запрашаат дали го уништив демонот,

(зазема позиција на длабоко мислење)

Да го уништив не го уништив,тоа сум сигурен,да му избегав не му избегав и тоа е сигурно,знам дека ме демне во секој миг повторно луто да рипни намене и повторно да ме зграпчи со неговите канци,но сватив дека демонот е моќен само во осаменоста,и кога тоа го сватив заминав помеѓу луѓето,заминав и гледав секогаш некој да има во моја близина,тогаш ги слушам неговите квичења,квичеше и молеше да се вратам,молеше да му пријдам барем на миг,го гледав како истоштено одеше во темнината,а јас бев помеѓу луѓето,и секогаш кога на лицето мое ќе се развлечеше насмевка урликаше од болка,секогаш кога ќе го слушнеше моето громогласно смеење урликаше толку силно што имав чувство дека и облаците треперат ,урликаше,но колку повеќе се смеев толку беше послабо и послабо неговото урликање,со секој поминат ден,излегував помешу луѓето,излегувам и шетав,и на знајни и незнајни им делев насмевки и едно искрено добро утро,на тие кои одеа на работа им посакував пријатен ден.

(малку застанува да земе здив)

И знаете ли што како повеќе бев помеѓу луѓето така се повеќе и повеќе исчезнуваа лузните во душата,невелама дека целосно ги исчистив,не ,тие длабоки лузни и никогаш нема да исчезнат,но барем сега не се болни,но барем сега тие лузни не носат во себе кошмарни сонови,не носат во себе некоја мачна неизвесност,не не.

(одмавнува со раката стануваќи,сега оди во слабо осветлениот дел на сцената,каде има некоја слаба контура на прозор,гледа во прозорот,па за миг ќе се заврти према публиката,се ствара ситуација на исчекување)

Простете простете,но јас малку се одалечив од темата,да да се одалечив и по се изгледа повторно му посветив преголемо внимание на ништавилото,на проклетијата,а вам ве

интересира сигурно дали сепак сум продолжил со мојата потрага или исплашен од моќта на демонот сум застанал.

(сега со брзи чекори се враќа на работ о сценатаи застанува на средина да биде виден скоро од секој агол на салата)

Неее ни во еден миг не помислив да прекинам,само беше забавена мојата потрага,само чекорите беа поспори,сега кога имав доволни сила,повторно се впуштив во најлудата животна авантура,авантура наречена пронајдиго човекот.

Кога веќе не го најдов човекот во класиците,е бев помеѓу лугето,мислев дека сепак тука ако не го најдам бареме ќе ги видам контурите,зошто сепак ќе се запрашате да ги видам контурите,па едноставно за да можам полесно да го препознаам кога ќе го видам,тоа што го прочитав беше до тој степен идеализирано,што беше повеќе од лудост да се бара таков примерок.

(само одмавнува со раката,со погледот гледа некаде по таванот на салата,гледаќи зборовите што ги кажува повеќе се за себе отколку да би се однесувало на некого од присутните)

Можеби сега гледано од оваа временска дистанца,подобро ќе беше да останам во таа агонија,отколку што навистина го најдов,или дали навистина го најдов,сомнежот евего повторно ме разјадува,но сепак сум сигурен дека сега кога стигнав до целта,сум поосамен отколку кога бев во потрагата,незнам незнам колку другите ќе го разберат.

(се врти и со брзи чекори повторно се симнува помеѓу присутните,при симнувањето со себе го зема и столчето,седнува до само нему познат присутен на кој директно му се обраќа)

Кажими,кажими драг пријателе,дали ти навистина би сакал да го бараш тоа што јас го барав,кажими дали кога сега ја слушаш оваа исповед,не се јавува кај тебе онаа исконска желба да стигнеш до митското совршенство,прости што те нареков пријателе,не се познаваме,но сепак си ми близок,близок не затоа што сме од истиот род ,близок затоа што и во тебе и во мене е разумот,разум кој не дели од животните,и не прави различни од нив кој ги води нагонот,а нам разумот.дека сум во право гледам од блесокот во твоите очи,ете и кај тебе се разбуди таа желба,знам знам сега и ти го сакаш тоа што и јас го посакав

(станува и сега се обраќа кон сите)

Но ако навистина си решен да тргнеш во таа авантура,тогаш барем имај трпение и дослушаја оваа приказна,а дека е приказна повеќе е од очигледно,бидејќи вие сте само слушатели ,а јас раскажувач,кога ќе земете активно учество ,ете тогаш можеби и нема да биде само приказна,нели нели(го погледнува лицето до кое седел)еде да не ти ја зголемувам неизвесноста,а со тоа знам дека ќе станеш нестрплив,потоа нервозен и на крај ќе станеш и ќе си отидеш,

(малку нервозно)

а и времево некако ми е непријател,чувствувам некоја блага нервоза,како да проструи низ просторов или повторно се мамам.

(оди до сцената и се потпира гледаќи го целиот простор пред него)

Кога веќе бев помеѓу луѓето,и кога го стекнав впечатокот на целосна сигурност,го доживеав моето најголемо разочарување,го доживеав мојот најголем шок,од кој и ден денес кога ќе помислам на тоа ,морници ми полазуваат по моето тело,се прашувате што е тоа што толку ме исплашило,па на крај краевите сум бил помеѓу луѓето,

(со раката во стил на кажување на голема мисла)

Да да меѓу луѓето,бев бев тоа го признавам,но бегајќи од демонот кој ја растргнуваше мојата душа,се најдов во орда на демони,

(неговите движења доволно кажуваат зошто тоа го кажал,со телото кое во еден миг е како кип го покажува стравот кој тогаш го почувствувал)

Па сега некој ќе рече ако веќе си видел во кој простор си дошол,зошто тогаш не си отишол на друг простор

(со лицето прави такви гестови во стилот-вие тоа не го разбирате)

Зошто ете тој одговор го имам сега,но тогаш не тогаш го немав,само што овие беа многу посоефицирани,полукави,подобри,беа,па овие бликаа од добрина,ги знаеа сите ласкави зборови,ги знаеа сите тајни дамари на душата,и секогаш секогаш кога и малку малку ќе ја увидев опасноста,тие започнуваа со своите лукавства да те мамат,барем сопствениот демон беше суров,овие беа лукави и бескруполозни.

(сега потивко со гласот,несакајќи да го слушат сите)

А којзнае можеби од тие демони има и тука во салава,којзнае,можеби и некој дошле тука специјално,дошле со една единствена задача ,да ме вратат таму каде што владеат тие.

(со раката покажува дека тоа е завршен период)

Не не се лажат се лажат тие луѓе демони дека сега така лесно ќе ме прелажат и ќе ме вратат повторно во таа нивна орда,да да се лажат.

(сега се насмевнува сам на себе)

Сега барем сум побогат со уште едно животно искуство и сега можам многу лесно барем да ги препознаам тие демони,кои кога ќе намирисаат потенцијална жртва многу бргу ги вадат маските и многу лесно можете да ги препознаете,ако мислите дека ве лажам,па драги мои започнете добро да слушате што другите ви зборуваат,започнете добро да гледате што другите прават,ама навистина слушајте и гледајте,и ќе видите,не не нема да видите,вие ќе бидете фрапирани од тоа што го слушате ќе бидете фрапирани од тоа што го гледате,да да,

(рамнодушно им се обраќа на публиката)

Па добро кога и многумина од вас ќе сватат за што зборувам,тогаш многумина за да си ја покријата сопствената заблуда во таканаречената верба во други,ќе се самозалажат повторно со некои фрази од типот-па нормално е да се грешат,но сепак тоа си е ваше право.

(за миг замолчува и погледот го фиксира во една точка некаде горе во висините)

Чудно во сета таа потрага по човекот како да подзаборавив надуховноста, подзаборавив кога ми е тешко макар на миг да се помолам, не за спас на мојата душа, туку за малку мир, за малку утеха.

(со својот глас едноставно како да сака да ги надвика и покрај тишината што е околу него)

Ќе ги замолам сите кои се верници, ќе ги замолам сите кои сврсто веруваат во верата на овие зборови што сега ќе ги кажам да не ми замерат, или уште полошо да ме обвинат за богохулник или да кажат дека сепак ова се тврди атеистички ставови.

(ја зема фотелјата и ја враќа на своето место и на средината од сцената клекнува во стил на кажување на молитва)

Ете сега некои од вас барем ќе помислат дека кога ме растргнале демоните зошто не сум го побарал спасот кај Бога, а што мислите дека не го побарав, го барав го барав и тоа со денови, имаше навистина денови денови кој ги поминував ете вака во молитви молитви, па пак ништо, само тишина тишина и ништо друго.

Во одредени моменти имав разговори и со сопствениот демон... да, да разговарав, тој беше вистински, на некој имагинационален начин, сепак неговиот облик, на моменти беше вистински..

(сега се исправа започнува навистина љубопитно да ги гледа сите во салата)

-саката ли навистина, ама навистина да слушнете како разговарав сам со себеси,... да на моменти беше тоа еден преубав монолог, а потоа еден добар дијалог со сопствениот демон кој ми одговараше вешто, толку вешто што бев навистина измамен.... еве слушнете.

(го започнува монологот, кој со секоја реченица на која ја зборува неговиот демон, ја менува со длабока и рапава интонација)

Јас.. Кој си ти?

Демонот....: Јас сум оној кој ви дал способност да размислувате и мене да ме спознаете..

Јас.. Дали си Бог?

Демонот....: И Јас сум Бог, но не оној во кој ти веруваш. Твојот Бог во кој сега веруваш создал куп месо без причина, која јас понатаму ја дефинирам. Јас сум Свездоносец, јас сум синот на утрото, мојата кука се наоѓа источно од твоите поглед, и јас сум скриениот Бог во секој човек.

Јас... Кажими дали навистина си толку зол, колку што зборуваат, како да знам дека нема да ме измамиш

демонот... послушајго сопствениот разум, и тој секогаш ќе ти го даде твојот најдобар одговор, и како го дефинираш злото, што е зло во вистинска смисла?

Јас... Библијата кажува.....

демонот... Знам јас многу добро што кажува Библијата, оставија сега во овој миг неа настрана, Ти имаш свој Разум и употреби го, не се потпирај секогаш на туѓите мудрости, ако тие за еден се добри не значи дека и за друг се. Кажими дали навистина имаш храброст да ја спознаеш Апсолутната вистина или да не губам време со тебе, дали си спремен да ги земиш во предвид сите аргументи што ќе ти ги дадам и на крајот самиот да ја донесеш конечната одлука.

Јас... Да спремен...но еден дел од мене ми кажува дека сепак ќе ме измамиш.

Демонот... Јас не можам да те измамам ако ти не ми дозволиш. јас никого не го мамам со сила, јас ви ја давам можноста на спознавање.

Јас... Да можеби си во право, но сепак ти не сакаш да се поклониш ни пред човекот, ти си човекомрзец, сакаш да ми кажеш на суптилен начин дека Библијата лаже.

Демонот... не, Библијата не лаже, но таа ја изнесува само вистината од едната страна, другата е моја, и да би ја имал целината мораш да ги погледнеш двете страни.

Јас... Па која е твојата вистина, зошто навистина го мразиш човекот, и со твојата омраза му предизвикуваш премногу страдања.

демонот... Кога човекот навистина беше создаден, тој немаше разум, беше една неразумна играчка, во првите мигови тој не можеше да го разликува доброто од злото, пред такво неразумно суштество, лудост беше јас да се поклонувам, или да му бидам наклонет, Твојот Бог вели дека се што прави е праведно, така нели...кажими сега употребувајќи го твојот здрав разум, дали е праведно кога таткото го осакатува својот син.

Јас...не

Демонот...јас на човекот откако го спозна вистинското значење но и моќ на здравиот разум,му дадов знаење и го ослободив од стегите на заблудите,од самиот почеток на раѓање со моја помош го водам низ животот,припремаќи го кон крајната цел,цел која ја спознава на самиот негов крај,тогаш станува во вистинска смисла,тоа за што е создаден..Човек.или со други зборови Бог

Јас...како за неговата цел..Како тоа сега и Бог.па ти неси Бог.

Демонот...јас исто како и твојот Бог сум Бог,само што сме раздвоени во две,јас сум правдата и светлоста во најчист облик,но ако гледаме од твоја гледна точка,тогаш овие зборови важат за твојот Бог,но пак ќе ти повторам,затоа ти го имаш разумот,самиот да видиш и да спознаеш.

Јас....но мојот Бог е љубов.

Демонот...да тој е љубов,но безусловна,додека јас сум љубов со воља.

Јас..да но ти си сега паднат ангел.

Демонот...не јас несум воопшто паднат ангел..ќе ти повторам,јас сум само другата половина на целината...јас го преставувам зрелиот човек со разум и сопствена воља,јас сум неговиот внатрешен пламен и живеам во секој жив човек.кога ќе ме разбуди тоа зависи од секоја самосвесна единка.

Јас...сакаш да кажеш дека ти си унервезалната свест на човекот,низ која се манифестира целокупниот разум.

Демонот...да ја сум највозвишената филозофија,и секако постојана еволуција.

Јас..премногу си моќен со твоите мисли..несмеам да те слушам,за ова можам да горам во пеколот,во твојот дел на човековото душевно опстојување.

Демонот..за каков пекол зборуваш,па вие сте тие самите кој си го правите пеколот во душата,вие сте самите кој си ја трујате душата со вашите преголеми амбиции,и желби,си поставувате предвреме преголеми мегаломански цели,кој кога нема да ги достигнете патите..ако се ослободите од вашите мегаломански желби,вие навистина ќе живеете како Богови,тогаш се ќе ви биде достигну,Бог никогаш не му суди на никого,вие самите си пресудувате со вашите неразумни постапки.

Јас..но ако погрешам,тој ќе ме утеши,ти нема да ме утешиш,ти ќе ме казниш.

Демонот...јас не утешувам,утеха им се дава на слабите,но и не простувам за грешките,бидејќи здраворазумните никогаш не грешат.

Јас...објасни ми го макак накратко твојот закон на однесување..

Демонот...прави онака како што ти налага твојот разум и никогаш нема да погрешеш,кога ќе го следиш својот разум,ќе ја добиеш и мојата круна.

(сега малку замислен)

Во еден миг додека се молев помислив и дека не знам да се молам,или можеби не ја знам вистинската молитва со кој моите зборови ќе стигнат некаде во небеси,па затоа зедев да ја читам Библијата.

(се насмевнува сам на себе цинично)

Во првиот момент кога ја зедев во раката,ме обзеде некое чудно чувство,чувство кое не би можел со ниеден соодветен збор што го познавам да ви го опишам,тогаш во тој миг помислив дека навистина веќе сум пред својата цел.

Незнаев тогаш дека влегувам во еден огромен лавиринт,лабиринт од кој ми требаше долго долго време да излезам.

(сега кон публиката со директен поглед)

Сега ќе ги замолам ,ама вистински ќе ги замолам оние кој се верници,на ниеден начин да не ме осудат за зборовите што ќе ги кажам,јас ја почитувам нивната верба ,но така и тие сега треба да го почитуваат мојот скептицизам,

Ако ако наречете ме атеист, нема да биде првпат, многумина и пред вас знаете ме нарекувале, некои во својата пламена верба, дури и ме напаѓаа, зборуваа дека сум слуга на злото, дека сум ја продал душата, дека и којзнае уште што не ќе кажеа ако продолжев да бидам во нивна присутност, зборуваа, зборуваа постојано луѓето, а тоа нивно зборување понекогаш вистински ме заморуваше... но да не должам многу, не затоа што времето ќе ни измине, туку ги оставиме минатите дни на минатото да ги складира некаде, некаде на некое место кое го знае само тоа.

(го менува изразот на лицето, а со тоа менување сака да им каже дека навистина ја затворил таа врата на минатото кое го потсетува на тие настани)

се секавам добро, многуу добро на тој миг, мигот кога прв пат ја имав Библијата во своите раце, чуден беше тој момент, ја зедев во рацете, и се почувствував некако исполнет, просторот околу мене беше исполнет со некоја восхитувачка светлина, треперееше, а тоа трепеење како да ги разбранува повторно во мене сите заспани надежи, после мојот пад, имав чувство дека сега навистина дојдов до крајот на темниот тунел.

(насмеаното лице доволно зборува за тој момент)

Во рацете ја држев книгата за која до пред само 2 века ја имале одбрани и привилегирани припадници на тој staleж, додека другите обичните смртници можеле само да ја слушаат содржината кажано токму од тие одбраните, обичните смртници ја немале привилегијата да се воздигнат, ја немале таа привилегија да прогледаат, и токму то нивно слепило во кое одеа ја направило оваа книга да биде посакувана, воздигнувана, и бесценета, токму нивното слепило ги терало да веруваат во непогрешливоста на пишаниот збор....

Со восхите ги голтав тие спасоносни мисли

(со изразот сака малку да искаже и своето разочарување)

Но одговорот кој што го најдов беше следниот:

Вистина е ветувањето Господово сега и засекогаш, затоа што само кротките се оние кои станаа дел од љубовта и од благословот пред Бога и пред човекот. А сепак кроткоста на овците никогаш не ја покорува крволочноста на волкот, туку ја засилува. Така и добрината на добриот никогаш не ја смирува злобата на злиот, туку ја засилува. И малку му користи на добриот што тој се учи да ракува со копје штит и меч: затоа што неговото срце не го љуби убивањето и така, на крајот, тој сепак паѓа од раката на оној кој го љуби убивањето.

(со рацете започнува да прави гестови, кои означуваат..ете тука негде е суштината на сето тоа што сакам да ви го покажам или кажам)

Да се држи настрана од златото оној, кој не го љуби златото: а сепак златото останува на земјата, и оној кој го љуби, тој го бара и посегнува по него и станува богат и моќен меѓу луѓето. Така најдов и во нашата црква. Не може да седи на престол некој, кој сака да му служи на

Господа и на човекот: затоа што само Бог владее и само Бог е свет. Но таму каде што има престол во црквата, таму таквиот престол е направен од сотоната, а и гласот е на сотоната, гласот што зборува со верниците: ете, не е добро, кога сите се еднакви пред Господ Бог. Туку еден од вас да се нарекува најголем од сите, и тој да седи на престолот, и секој да му биде послушен

(во публиката слуша некое тивко мрморење, како некое тивко негодување)

Ама знам дека сега веќе некое сакаат да кажат, е знаеме сега ние што ќе ни кажеш, и знаеме каде ќе не одведе тоа твоје кажување... ако мислат дека знаат, ако мислат дека нивната вистина е апсолутна вистина

(започнува со некоја скриена но блага нервоза)

ајде нека станат и нека ја кажат, па ако навистина таа нивна вистина е токму таа по која и јас тргам ќе ја прифатам со обете раце, да да не се исчудувајте...

(малку разочарувачки им објаснува, но мирно застанува на самиот центар од сцената како кип, со стојење сака да им каже... одиш, бараш, но во суштина стоиш на едно место)

Не постои пат, јас така спознав и горко плачев: на оваа земја не постои пат. Човекот може да бира, дали ќе стане јагне или волк, но не може да бира, повеќе да не постојат волци. И човекот нема да го сопре колежот, било да стане овца или волк, тој или ќе биде заколен или ќе заколува, но колежот нема да престане. И кога го видов тоа, тогаш се одлучив, да го спуштам мечот и да станам јагне, пред да станам волк, и види, јас се здобив со довербата на високите и на ниските, но моето срце остана натажено а во мојата душа немаше радост.

(кога полека се смирува тој мал револт, таа негова моментална бунтовност, повторно започнува да раскажува)

Незнам сега точно каде, но некаде прочитав дека за поседување на Библијата, обичните смртници биле и убивани, значи поседувањето за црковниот клер од страна на верниците било грев и тоа непростлив, па така грешникот морал да плати со својот живот.... па од што ли се плашеле тие луѓе, од што се плашеле, дали од содржината или од нивното кажување, дали се плашеле дека ете некој некаде ќе воочи некоја нелогичност, па ќе им каже дека сепак не е баш така како што тие кажуваат. и тогаш пред своето стадо ќе излеле дека се лажговци,.... којзнае можеби сум во право нели.... неее не сум во право, не сум, но сепак тука некаде лебди таа проклетница со разорна моќ, лебди тука некаде во средината дилемата, лебди и со својата неодлучност или неизбор на една вистина разорува се околу себе...

(се симнува брзо во и започнува повторно да шета низ публиката,гледаќи ги сите добро,да во еден момент со рагата прави гест,гест кој ги опфаќа сите во просторот)

И кој и да си, и кој и да е часот, кога ги слушаш овие редови, јас ти кажувам: тежок е товарот кој ти е натоварен со знаењето и работите од верата во твојата рака. Но ти грижи се, да останеш со чисто срце и искрена намера: така Господ сигурно ќе те води и заштитува, каде и да те води твојот пат, и кому и да му ја пренесеш твојата тајна. Затоа што јас се молам за тебе со сета сила во мојата душа, и пророкувачката дарба за која чувствувам дека доаѓа од присуството на Светиот дух, ми дава да видам: дека и ти мислиш како ќе доживееш неуспех пред непријателите на верата, и како силата на вистината конечно сепак ќе го пронајде својот пат преку тебе и после тебе: како сета вистина во сето време. Биди благословен од длабочините на моето срце!

(ги погледнува испитувачки)

-ете мили мои сега кажетеси себеси,не мене,дали ова се мои,или туѓи зборови...дали зборував Јас,или зборувавше Бесконечноста преку мене,да ви каже Вам...одговорот побарајтего вие..а јас ќе продолжам да ви ги кажувам моите патешествија..

(за момент замолчува)

Честопати додека се борев со сопствениот демон,се гадев од себеси,се гадев но и во таа гадливост ги презирав другите,ги гледав со презир и се прашував себеси,колку ли има демони по оваа земја што одат сокриени позади ликовите човечки,знаев да застамам и да ги набљудувам луѓето,колку повеќе ги набљудував толку полесно ми беше да ги распознаам вистинските од лажните насмевки,кога ќе ги развлечеа усните не можеа да ја сокриат вкочанетоста на лицето,маските од ден на ден им стануваа попрозирни,а позади нивните привидни маски им бликаше нивната реа која доаѓаше од длабочините на нивните распаднати и скапани души,кога ќе зборуваа за нивната возвишена идеја,позади искрата која ќе блеснеше во очите им се криеше нивната крволочност,додека одеа со високо кренати глави по возвишените патеки,немаа сила,или несакаа да се завртат за да го видат пустошот од нивната возвишена и благородна идеја,не можеа да ги видат згазените и уништени судбини на нивните слепи и покорни слуги кои им веруваа деноноќно,не можеа да ги видат потоците на солзи кои ги лееа отфрлените и истрошени поклоници,од сопствената самобендисаност и убеденост во исправноста на целта,не ги слушаа криците на невините повредени личности,туку напротив,како секој крик да им беше мотив да газат уште посурово,како во нивните очи да не постоеше стравот-тој чудесен чувар на надежите и желбите.

На тие патеки на возвишени идеали одеа луѓе од различни профили и класи,некои носеа вкусно одбрани и по мерка креирани одела,некои носеа мантии,а некои партали само се влечеа и ги хранеа демоните покриени со човечки лик.одеќи така секојдневно 24 часа се поклонуваа на најмоќниот земски бог-богот на парите,кога ќе го почувствуваа неговото присуство,трката по скалилата веќе беше започната,згазените и уништени судбини беше само

помотивирачки,да одат на поклон во храмот каде ги складираа своите дарови,обоени во разни бои,ги редее и се радуваа подалеку од очите на обичните смртници.

(кон некој од гледачите)

Мислиш ли дека времето ќе престане да тече само затоа што сакаш да се жртвуваш за гревовите на човекот? Вистина ти велам: твојата жртва ќе биде лесна како пердув и ќе исчезне во ветрот, затоа што тие кои ќе дојдат по тебе, нема да те следат тебе, туку мене и сето тоа што ти го одбиваш во простодушноста на твоето срце, тие ќе го бараат и грабаат со дива алчност.

(малку и дрско повторно му се обраќа)

Што е...се исплаши од овие зборови...да да,гледам дека се исплаши...ама ајде ова се само зборови кои ги слушна

(му се вдава во лицето на гледачот)

но суштината,или тоа што стои позади овие зборови те плаши
нели.....нелиииииииииииииии.....

(А потоа рамнодушно продолжува да шета насекаде)

Не одмавнувајте така лесно со рака драги мој пријатели,та и ти и јас и сите кој помалку кој повеќе секојдневно се поклонуваме на овој Бог,се храниме со неговиот благослов,.....да да не ја врти главата,не ја врти во исчудување,секојдневно се бориме грчевито да му се допаднине,како би ја добиле неговата милост,кога ќе ја добиеме,па тогаш само ќе го испратиме погледот некаде во небеса,кажуваќи-Фалати Боже-а знаете дека тоа не е негов подарок.

(Брзо се врти кон еден од публиката)

Молам...молам кажете уште еднаш...да да...ве слушнав добро.дека кажавте...Животот е Подарок...да Подарок...тоа ни јас,ни пак вие,ни пак некој друг може да го порекни...Но кога ни го даваа тој Подарок,дали нас...Мене...дали некоја навистина ме праша дали го сакам тој подарок...да навистина ми го дадоа тој подарок,но во истотот паковање одеше и ..правила на однесување,закони ...обичаи..верувања...ииииииииииииии...уште еден куп други измислени правила...и сите тие кажуваа едно...придржувајсе до Божјите Заповеди,..зошто во спротивно те чека Пеколот....

(малку разочарувачки)

Ама луѓе Божји...па јас со мојата Верба...или Неверба,никого не повредив,никого не го натарав да мисли и размислува како мене,никого не го натарав да работи работи кои јас ги правев...па каде е мојот грев...ако некој знае да ми го дефинира Гревот..што е грев...

И...што мислите вие.. Кога Бог ќе го повика нашето Време за сведок...дали и тогаш,ќе ја изговориме позната реченица...немам време...ете...јас сега имам Време,да видам дека толку работи кои ми изгледаа за Важни,сега се неважни...и од тоа време што ми остана...малкуте работи што ми останаа,а за другите се неважни...но за Мене се...Најважни...Јас Сепак имам време,малите Работи да ги Направам Големи...

(малку Горделиво застанува и започнува да цитира некој цитат кој самиот го напишал,кој знае во кое време,или во кој творечки занес)

Роден сум во крвта на Сопствената Мајка,дојдов на овој свет како Човек,кој треба да живее по Сопствената Воља...(или Вољата на другите)...без своја согласност станав,и син,и брат...станав и нечиј Сопруг,и нечиј Татко..станав СЕ...и во сето тоа се,ме немаше мене...и во сето ова знам само едно..сега кога решив Јас да бидам СЕ..за напред ми е потребно премногу сила..назад не ме примаат,ако продолжам тука да стојам ќе ме повлечат некаде камењата кои ми ги натоварија другите,кои ги нарекоа искрени желби...Ова ви го кажувам додека накратко одмарам...ако вечерва,или утре,почувствувате болка ...само да знаете,ЈАС Чекорам...некаде напред,во моето познато Утре....

(гестот кој го прави би требало да значи...кој разбра разбра...кој не..се едно ми е)

Незнам дали Софокле би ми се налутил кога би започнал да пишувам за Современата Антигона...но знам дека ако навистина започнам да пишувам,ќе биде многу потрагична приказна од приказната на Софокле...а има толку многу несреќни луѓе..и од Ана Каренина,и од Јулија...има..има многумина кој никогаш не слушнале како пее славејот на некој туѓ јазик една песна која знам дека се викаше....ХАБИБИ....пееше и плачеше Славејот...на самиот крај од песнат пред да летне само проговори... MEMENTO MOR..тогаш незнаев што значи тоа...но сега...сега и јас наутро пеам како него...ХАБИБИ...да ..да..навистина е весцелно да се пишува...јас,навистина престанав да ја барам секоја Смисла на среќата,...и интересно,во оној миг кога престанав да ја барам таа смисла,се она што ми предизвикуваше болка,престана да биде болка..

повторно седнува на фотелјата Малку разочарувачки но сепак и во тоа разочарување има една мала искра која светка во неговите очи)

-сето ова е толку хаотично што и јас,не пак вие ќе можете да ставите ред,потрага,враќање назад...па стоење на место...и на крај една голема раскрсница каде ја пронаоѓате најголемата празнина...празнината во душата...и тогаш,тогаш едноставно и потрагата по Човекот,и смислата на животот веќе нема никаква смисла..и гледате во таа проклета празнина дека за Животот нема никаква дефиница..(повеќе за себе)..интересно...на таа раскрсница го стретнав најголемиот парадокс...бараќи го редот,го пронајдов нередот..некако несвесно влегов во општиот хаос...и во почетокот беше матно,нејасни чувство,но како одев во тој хаос,на мисли,на ситуации,како одев во хаосот на животот,на моменти започнав да се чувствував како некој мал Бог...исто онака како што Бог од хаосот создал еден голем Вселенски поред,каде се има своја смисла и ред...да да да,морав да бидам мал Бог во мојот живот за сето околу го поредам..(сега одважно кон сите)..ете гледате.и колкав неверник да бидеш,сепак самата потрага ќе те однесе кон Бог,и колку да го игнорираш непостоењето,то е непостоење во еден момент ќе се претвори во вистинско потоење кое ќе те натера да поверуваш..можеби мене ме натера она чувство што го имав,дека сум Вистински Бог на својот живот,креатор на ситуации..Идентичноста со бескрајниот креатор ме натера да поверувам во тоа постоење,или некои зборуваат дека сме само копии негови,пресликани ликови..

(Тогаш застанува,и започнува да слуша внимателно,некаде во позадината на публиката слуша некои шепотења)

Молам,молам...дали тоа што го слушав се зборови нанекоег тука од вас присутните,или се некои заскитани зборови во просторов...молам

(погледнува некаде неодредено во последните редови)

Да да слушнав добро,ме нарекуваш Медиокрит..само ќе бидам краток..а кој не е на некој свој начин медиокрит..можеби и имаш право...знам дека сум променлив...но не сум зол,променлив во ситуација,а не променлив во карактер...знам...трагам по Човекот,и во таа потрага,се менувам,учам,и токму наученото во мене ме гради..но секогаш за сите лекции што ги учам ја користам Вољата..мојата главна основа на моето целокупно постоење..можеби токму мојата слободна воља е центарот на мојата целокупна слобода што ја имам...

(сега веќе на лицето ја става својата најголема насмевка)

Но да се разбереме, клучот на животот го имам секогаш во рацете, и по потреба ги отклучувам вратите каде што се заклучени сите потребни филозофии и верувања во религијата... не сум фанатичен поклоник на филозофијата и сите филозовски теории.. бидејќи и самата филозофија е една променлива глина, која може секој да ја обликува како сака и да дава лик по сопствена желба, и секој лик гледан од различен агол да убав ..

Но воедно не сум ни пак фанатичен верски верник кој слепо и покорно ги голта зборовите од Библијата и слуша без да размислува за кажаното од свештеничкиот клер.

Единствената работа која неможев да ја докажам е самиот живот, и така е подобро, да се живее а не да се докажува неговата суштина.

А за останатите работи, тоа што мене како единка ми изгледа како бесмислено на друг е нормално исполнето со смисла..

(Полека го завршува монолот, и се враќа на старото место од каде што почнал, веќе и него му станува јасно дека потрагата по Човекот понекогаш е Бесмислена)

Имам ли право, еве токму сега.. да токму сега барем на мојата душа да ти дадам миг одмор.. кутрата таа секогаш се одмара кога и шепотам тивко.. ќе ја наречам Мила Моја, зошто и навистина само таа го заслужува тој Израз.

Мила моја, за тебе тргнав, да го пронајдам изворот на Бесмисленоста, и некаде на тој извор да се роди Смыслата, Беше Храбра да ги издржиш сите Пустини, и додека одевме низ тие пустини, ги бришев солзите да би ја разбрал во потполност Радоста од чекорењето, кога ќе седневме на камењата студени, пишував, и на хартијата, и на песокот, и на каменот... сега знам, дека хартијата еден ден ќе ја нема, ветерот моите зборови од песокот ќе ги однесе, но каменот е центарот на вечноста, и зборовите ќе живеат во тоа студенило, Немој да мислиш Мила Моја, дека токму со овие зборови се тешам себе.. не.. те тешам тебе... и знам дека кога ти ќе прогледаш со твоите Очи, ќе ја Гледаш Болката, и мојата, и Туѓата.... и додека гледаш.. јас во Безвременскиот Простор ќе го менувам постојано мојот облик.. од сите тие облици ќе ти ја подадам раката, и ти да напишеш некаде помеѓу моите напишани редови само една Вистина.. Засекогаш...

(одмавнува со раката)

Оставете,, малку се занесов со мојата сентименталност.. а таа е толку кривка, но што да правам.. тоа се мои Импресии од целокупноста на овој мој природен процес.. сега дали овие зборови ќе бидат мои пресликани импресии за вас, тоа зависи од вас,, а не од мене..

Мојата носталгија е некоја чудна мешавина на Бои, и облици.. сето тоа завиткано во најпрефинетиот мирис на Цимет.. некогаш се монотони, исполнети со многу дожливи утра, безначајни ситници во кој уживав, да, да, безначајни беа, но сепак Преголеми за паметење.. и сега кога ќе помислам, енергијата на тие ситници ме исполнува во целост, што ме

(гледа некаде во висините)

(премногу сериозно)

(брзо станува и започнува да шета помеѓу гледачите)

(потоа кон друг)

(кон трет)

(кон четврт)

(застанува Горделиво гледаќи ги сите присутни)

(ја врти главата)

еве гледам дека и многумина не ме разбираат за што зборувам,не разбираат при тоа самите прашувајќи како воопшто дошле тука во овој момент да ме слушаат мене,наместо сега во овој момент да се на некое друго место,каде навистина ќе бидат корисни.,морам да признаам и можеби имаат право,нооо.....да ги потсетам,дека денес нема ништо случајно ,па ни вашето доаѓање тука.

(Радоста и задоволството се чита насекаде)

Како го пронајдов, па токму со ваша помош...со вашиот скептицизам...и јас до сега незнаев дека тој бил во мене и со мене постојано...но вашиот скептицизам ...ама да признаам и некои подбивни реплики само ми ги отворија очите

Сега сме во светот на Возрасните, нам детството ни замина, и сите до еден понесовме спомени, кој убави кој неубави, и мислиме дека веќе сега кога сме возрасни оди во друг правец. Можеби и оди во правецот каде Возрасните се сериозни, понекогаш очајни прилагодени по одредени правила, брзајќи низ сите животни патеки, супериорни напати не се смееме, знам... смртно сме сериозни, бидејќи опстанокот е смртно сериозна работа.. напати чувствуваме дека разумот ни е приклучен под висок напон, толку висок, што фали само една ситница и се да отиде во неповрат..

Во право сме ...сите...сите сме во право за сето ова..но, навистина...ајде сите повторно тука да си признаеме на самите себеси...Децата сите работи ги прават спонтано, толку спонтано што и нашите преголеми планови кога децата ќе ни изложат паѓаат во вода..

Знам...јас знам..честопати тоа дете, што Јас исто како и вие го затворив внатре во мене и не му давав да биде секогаш со мене, ми даваше така едноставни но добри совети, а Јас смртно сериозан ги отфрлав...Кога го гледав светот го гледав со очите на Возрасен, и не забележувајќи неговата вистинска убавина..а детето, детето има избистрен и незамаглен поглед, гледајќи ги убавините многу пошироко...

Навистина...треба да го пробудиме детето во нас, она дете кое кога пораснавме, го заробивме во најусровите синџири од бројни правила и прописи, пишани и напишани..детето, знае точно кога треба да се налути, а кога треба да се насмее, кога треба да апрегне ...знае зошто е искрено и неизвалкано..

Ајде...погледнете во себе..и околу себе..и погледнете ја сета стварна илузија која ја создаваме..да да илузија..создаваме нешто во кое честопати не веруваме..

Мили мои..децата никого не мразат, децата никого не повредуваат..децата, децата само сакаат искрено без грам дволичност..

Детето ја има способноста секогаш да го види, она што ние кога ќе пораснеме, не сакаме да го видиме, свесно затворајќи ги очите, а тие, тие знаат, и затоа се најдобрите креатори на соништата..креатори кои ако ги следиме, повеќе Е од сигурно ќе ги оставриме..

Се плашите..се плашите од самите себеси...нели...несакте да го разбудите детето во себе и да тргните напред...каде напред во Животот..

Простете но радоста која ме понесува сега едноставно ме тера да заминав од тука

Да, да заминувам.....ме слушате ли заминувам...

(Се враќа на местото каде што се сите списи)

Ова...ова нема да го запалм, ќе ги сместам на некое место каде што ни правот не ќе може да го пронајде...а јас...јас и детето, ќе одиме да се радуваме на се...на се...слушате ли на се..се што е способно да измами една наша насмевка, но и ќе плачеме со сите кои им е потребна нашата солза...

(Културно се поклонува скон сите)

Простете ако некој го повредив или навредив...но јас морам да замина...и заминувам...

Рецензија

Светот е една огромна сцена каде што секое битие си има одредена улога. Иако се познати значително различни сфаќања, светот несомнено ќе ја менува својата дефиниција. Тој и понатаму ќе остане една мешавина од доброто и злото, од убавината и неубавото, од светлината и темнината, од човекот и човечноста. Но се зависи од битието кое е доминантно на светот-човекот. Не дека светот може да е совршено добар, сепак може да е далеку подобар од она што е денес.

Како една основна движечка сила која ги прави сите оние мешавини во светот од доблестите и мааните, човекот треба да е задоволен со она што веќе го има, стремејќи се да се избори за она што го сака. А човека тешко се грижи за другите, лесно за себе. Лесно ги заборава грешките, но тешко признава за сопствените, лесно е да се биде себичен и нечовечен, а најтешко е да се остане човечен до самиот крај. И тука почнуваат да се рушат убавините на светот. Ако е Убавината таа која ќе го спаси светот, тогаш човекот треба да е исполнет со неа. Само што не секој ине секаде се прифаќа онаа Убавина на светот на ист начин. Нема поголеми височини од човековата душа. Треба да се тргне кон пристаништето на крајот од патот по кој пловат душите наши. Да се сирне во водите околу нас и да се види одразот кој сјае и се протнува низ длабочините на тие отсекогаш и засекогаш непознати води. Да се сирне и во душата на човека. Да си дозволат човек со човека да се упатат кон своите светли пристаништа каде што ги чека убавината на светот и да ги спаси нив. А потоа тие него. На едната страна на мостот помеѓу срцето и неговиот чувар се раѓаат нескротливите зборови, а потоа долго трае нивната тишина. Се раѓаат убавите спомени од детство со мириси на дуњи, мирисот на лебот, на зимата, на крвавото колено. Допирот од мајчината рака и чешелот со кој ти ја мазни косата. Другата страна живее во поинаква приказна. Живее со двете лица на човековата нечовечност. Ги гори свездените луњи и убавите сонови, ја тоне сржта на љубовта и убавината што ја носи со себе. Ги корне корените на топлината на срцевината, хармонијата и мирот. А човека е на пол пат кон едната и другата страна. На пол пат да му се придружи на лојалното, на доброто и убавото. На пол пат да му ја отвори вратата на светот кој чека човека да се разбуди и да му пружи крај на војни, почеток на хуманост, грижа, среќа, уживање, задоволство, благодарност. Убавина. И да, ја возвишувам убавината, оти пишувам Убавина, мислам на бесценето. Боженствено. Светот е тесен, а паметот е неограничен. Мислите лесно живеат една покрај друга, но

работите се судираат во просторот.

Та нели мирот и хармонијата мора да се во коалиција со човекот?

Галабов Владимир

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски(Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менувајќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците. Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на

Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик-44.Последните седум дена на Љубовта-45.Моите Проштални Шепоти-46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот-48.Оставете ме барем да Сонувам-49.Кукла на Судбината-50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода-8.акомбите на Ужасот 9.Пад без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна-2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по Соништата-11.Грутка земја

Автобиографија

1. Апостолите на Гаволот.

Рецензија

Галабов Владимир

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Монодрамата

Веб Студио Вавилон

Монодрама

Никодин Чернодримски-Ало Диоген на Линија

Скопје 2016 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Ало Диоген на Линија 2016 година 30 страни

ISBN-10 608-4778-14-3

ISBN-978-608-4778-14-1

EAN-9786084778141

